

UPPLÄNDSKA IDROTTSMINNEN

FOLKRÖRELSEARKIVET
FÖR UPPSALA LÄN

2002 -02- 22

Dnr.

Bet.

Hänt sen sist....

Idrottscafé om orientering

Den 21 november arrangerade vi ett Idrottscafé hos Upplands Idrottsförbund, där vår gäst var Sivar Nordström, en av 5-dagarsorienteringens stiftare,. Sivar berättade om hur det gick till och hur tävlingen efter hand utvecklades från den första tävlingen 1965 – tänkt som en elittävling – till en masstävling med deltagare i alla åldrar och från hela världen. Tävlingen organiserades till en början av O-ringen, landskampsloparnas "fackförening", men 1978 övertog SOFT huvudmannaskapet.

Man fortsätter också några av O-ringens funktioner i form av "clinics" för "nya" länder i samband med 5-dagarstävlingarna. Ett exempel från senaste tävlingen som gick i Uppland var att Erik Tobé och jag var inbjudna att tala om den internationella orienteringens framväxt och bildandet av IOF. Den stora publiken var mycket intresserad och hade många frågor, bl.a. om Olympisk representation och Precisionsorientering.

Den förre landskampsorienteraren, Tiomilavinnaren, jägmästaren Sivar Nordström, berättade inte endast om 5-dagars utan gav också intressanta utblickar på hela orienteringsrörelsen med utgångspunkt från elitlöparna. Man ville påverka SOFT och kom därför ofta med kritiska synpunkter och bidrog därmed till orienteringens modernisering. Sivar berättade medryckande om orienteringens utveckling sedan 60-talet. Han intresserade sig mycket för den internationella orienteringen och tog bronsmedalj på det första EM-et som gick i Norge 1962. Han är född 1933 och fortfarande aktiv. Sivar satt i SOFT:s styrelse 1971-1979, de sista fyra åren som vice ordförande, och räknades till de unga förnyarna som arbetade fram de första moderna målen för orienteringssporten.

MEDLEMSBLAD FÖR UPPLANDS IDROTTHISTORISKA FÖRENING

NR 1 ÅRGÅNG 7 2002

Hänt i styrelsen

En viktig fråga på de två senaste sammanträdena har varit "Vad kan vi bidra med till RF:s 100-årsjubileum?" Frågan är fortfarande obesvarad. Vår förening är inne i en förnyingsprocess, då både ordföranden och vice ordföranden av ålders- respektive hälsokål önskar dra sig tillbaka från styrelsearbetet. Vi planerar därför inte något eget omfattande projekt men har anmält att vi ställer upp för samarbete med DF och Sisu.

Vi frågar oss också hur det går med utredningen om ett eventuellt idrottshistoriskt riksförbund. Vi har ingenting hört från den grupp som gjort den i Östersund beslutade enkäten om intresset för ett sådant. Ärendet skall upp på den planerade idrottshistoriska konferensen i Stockholm i september. Det vore fint att veta lite mer inför eventuella frågor på vårt årsmöte.

Vi håller kontakt med många kolleger landet runt, främst genom utbyte av medlemsblad och andra publikationer. Då och då får vi förfrågningar eller upplysningar från privatpersoner eller föreningar om personer och händelser från äldre tider.

Ett par exempel: Ett Församlingsblad från Vittinge församling presenterade diskuskastaren Anton Vittinger med text och bild. En person från Kalmar hade i sin ägo bilder från cyklisten Ragge Malms barndom och önskade nu veta mer om honom. En tredje hade funnit ett originaldokument från grundandet av en känd idrottsförening. Man blir verkligen glad över sådana kontakter!

Så har Sveriges Olympiahistorikers Förening inbjudit kollegerna i övriga idrottshistoriska sammanslutningar till utbyte av skrifter. I UIHF är vi intresserade av detta och har sänt exempel på medlemsblad och propagandamaterial.

Österhaninge IF (Södertörn) gör reklam för sin 50-årshistoria och får beröm av den kände sportjournalisten Ove Karlsson som säger att boken är "något av en förebild som jubileumsskrift för en mindre idrottsförening".

Till jul kom "Gröna boken" för 2001 och skall nu distribueras till medlemmarna så snart årsavgiften erlagts. Boken har genomgått en intressant förändring men behåller den vetenskapliga aspekten.

De flesta artiklarna behandlar den svenska idrotten under perioden 1920-50 men där finns också utländska utblickar såsom den intressanta artikeln om den danske gymnastikideologen Niels Bukh, vars pedagogiska system påverkat Lillsveds gymnastikfolkhögskola. Den s.k. Lillsvedsstriden behandlas också i en artikel i anslutning till Bukh-artikeln.

Inga Löwdin

Nya medlemmar

Kjell Ambertsson, Prästgatan 1, 747 42 Gimo, fick i förra numret fel efternamn.

Helt nya medlemmar är:

Per Anestål, Väpnargatan 15 B, 753 36 Uppsala

Harald Pålbrant, Hösträngsvägen 13, 756 47 Uppsala

Alla hälsas hjärtligt välkomna till UIHF.

Alla medlemmar ombeds betala medlemsavgiften för 2002.

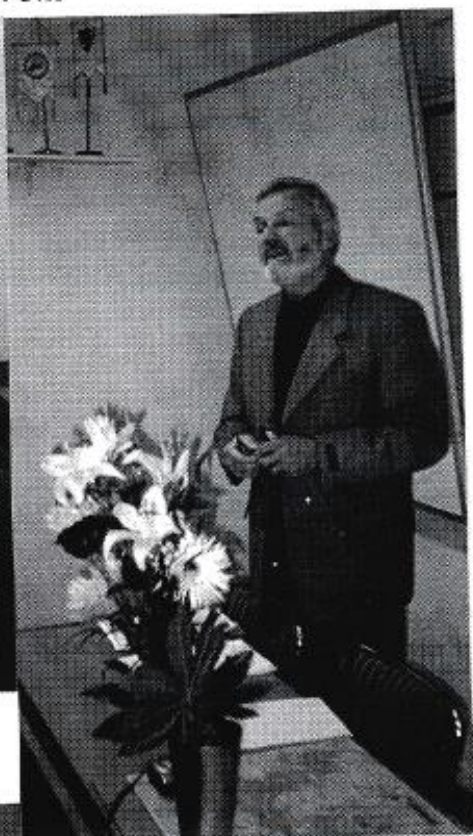
År 2002 är medlemsavgiften 120 kr för privatpersoner, 145 kr för familjer och 170 kr för organisationer. Avgiften sätts in på föreningens postgiro 81 82 34 - 7 eller betalas vid en föreningsammansamling.

Att bli ny medlem är lika enkelt!

Bilder från vårt idrottscafé med Sivar Nordström

Tre orienteringsprofiler: Sivar Nordström, Erik Tobé och Bertil Wettervik

Delar av en fätalig men intresserad publik

Personligt referat av Hermesloppet på cykel 1922

Gamla tidningsurklipp, och vad min pappa Ragge Malm berättat, har inspirerat mig till den här sportskildringen. Att jag valt Hermesloppet beror på att det kördes genom min nuvarande hembygd.

Jag beundrar verkligen hans prestationer, men jag ber samtidigt om ursäkt för att han favoriserats av mig i min skildring.

Leksand i oktober 2001

Doris Sjögren, född Malm

För 80 år sen var cykelsporten mycket populär genom några mästare och idoler boende i Uppsala. Där fanns två stora cykelfabriker och flera cykelklubbar med bra ledare. Deras cyklister var oerhört starka och uthålliga.

Här följer ett personligt referat från det första Hermesloppet som kördes 1922. Hermesloppet var ett tvådagarslopp över 60 mil, med tunga cyklar på tungkörda backiga grusvägar. Speciellt krävande var de långa sugande backarna i Dalarna. Tävlingen arrangerades under fyra år på 20-talet och Ragge Malm vann tre av dessa år.

Starten gick upp på Slottsplan i Uppsala. Ute på slätten strålade solen på Danmarks och Vaksala kyrkor. Det färgglada gänget såg festligt ut. Ekrar och blanka maskindelar blixtrade som diamanter och ryttarna pinnade på av hjärtans lust. Fartmätaren noterade över 50 km/t.

Dansken Henry Hansen ryckte i varje backe. Storvikarn åkte upp honom och sa: Är du inte riktigt klok! Vet du inte att det är 29 mil kvar till Rättvik i dag? Orsa Bolin friskade på etter värre för att visa att svenska grabbar kan få fart på påkarna. Efter en och en halv timme passerades Enköping. Då kom första kullerbyttan. Lundberger slirade, föll på ryggen på den hårda vägen. Men han petade genast in fötterna i pedalerna och friskade på i det första regnet, på väg mot gurkstan Västerås.

Ragge Malm, som nu ledde, hade en taktik att snabbt köra förbi matkontrollerna. Ja, i ursinnig fart, så att ingen fick tid till vederkvickelse. Själv hade han tydligen laddat upp med kolhydrater i förväg, så han hade reservkrafter i kroppen. Dricksflaskor hade han på styret och i bakfickorna. Han var ju intresserad av näringslära. En del konkurrenter blev på så vis "utsvältna", då de inte vågade förlora tid vid dessa matkontroller.

Dansken Henry Hansen ledde sen bortom Avesta. Då – vid ett plötsligt vägskäl – skrek masen Orsa Bolin "Rakt fram!" så dansken körde i full fart in på fel väg! Orsa och Ragge stack iväg i högsta fart mot Dalarna. Men dansken hann upp dem i de stora skogarna och farten drevs upp. Flera åkare fick punkteringar och nu var en del "helt blå". I en brant backe decimerades deltagarna till bara fyra tätcyklister som fräste upp mot Siljansbygden.

Då märkte Ragge att dansken börjat krokna. Ragge började då hårdtra uppför med sällskap av Orsa. Dansken släppte efter och måste ge sig. Helt färdig! De väldiga, på den tiden långbranta backarna, sög hårt, särskilt mellan Leksand och Rättvik. Hela "Kärringbackarna" där kördes uppför för första gången i historien. Ragge hade tagit initiativet till "Backdansens".

Rättvik, det efterlängtrade målet för etappen, låg nu nedanför dem med den vita kyrkan på udden som en annonspelare för orten. Nerför de väldiga backarna bar det nu i full spurt. Ragge vann med fem meter före Orsa. Dalfolket hade förstås helst sett masen som segrare.

Efter några få timmars vila purrades grabbarna redan vid ett-tiden på natten. Sigge Lundberg hade tittat på klockan varje kvart för att inte missa frukosten och starten. Redan före klockan tre på morgonen gick starten i endast +4 grader. Säkert kändes gårdagens slit i kroppen.

Regnet öste ner och gav deltagarna kallduschar. "Duscharna" vräkte upp våt lera på ryggarna och framhjulen piskade smuts och sand i ansiktena. Den ena svindlande backen avlöste den andra och ibland var det bottenlös lera, steniga vägar eller djupa hjulspår ända ut mot dikesrenen, där det annars brukade gå bra att köra. Som riktiga lergubbar kämpade man på, men många punkteringar blev förstås följden.

Plötsligt fick Orsa "punktis". Men som han sen körde, var han snart ikapp täten i Insjön. Himlens makter tyckte att Orsa var värd en "applåd", för nu brakade väldiga åskknallar loss. Ett skyfallslignande regn föll också från den svarta himlen. Trädkronorna sopade vägarna och regnet och blåsten gjorde åkarna stela. Bra regkläder fanns ju inte. Nu blev det också svårt att snabbt lägga om däck.

Ragge ville ha Sigge Lundberg med i täten och då Sigge började sacka, piggade han upp honom med gröt, kaffe och bananer. De båda var bästa kompisar och klubbkamrater. Pressen skrev om dem att det var en vacker syn att se parets teknik med mjukhet och ekonomi i rörelserna. I rasande tempo körde de tillsammans ner mot Tierp och Björklinge. Där ryckte Ragge hårt men Sigge följde som en skugga. Ju närmare Uppsala de kom, dess större blev bil- och cykelkaravanen som hade stor möda att följa med i den vilda jakten. Det hade blivit ett söndags-folknöje att heja på åkarna.

Ännu i Kyrkogårdspromenaden, 600 meter från målet, låg de båda thorarna hjul i hjul, men i finishen måste Sigge släppa, så Ragge tog hem segern under publikens jubel. Drygt tre timmar senare kom nästa man, 45-åriga Henrik Morén från Hammarby. De bästa hade kört de 60 milen på 24 timmar. Den praktfulla Hermes-pokalen blev segrarens.

Jag beundrar min pappas prestation att ligga först och dra under nästan hela loppet. Omständigheterna var ju allt annat än gynnsamma. Sämt kan vara psykiskt påfrestande. Men Ragge visade lugn och behärskning, energi och en okuvlig vilja trots allt slit.

Doris Sjögren, född Malm

Köp-, sälj-, bytes- och lånemarknad

Du som söker eller vill sälja, byta eller låna böcker, vykort, frimärken eller andra föremål med idrottsanknytning kan här kostnadsfritt annonsera om detta.

Jag söker...

Idrottsboken 1946 (Utg. Lennart Brunnhage)
Inga Löwdin 018-537874

Efterlyses!

Skärmen, Svenska Orienteringsförbundets årsbok, årgångarna 1940-45.
Nils Wahlberg, tel 018-258932.

UIHF säljer ut enstaka exemplar av en del årgångar t.o.m. 1999 av SVIF:s årsskrift **Idrott, historia och samhälle** för 10 kronor och årgång 2000 för 30:- per styck. Porto tillkommer om du inte själv kan hämta.

Årsboken 1990 innehåller register över tidigare artiklar.
Beställ genom *Hans-Magnus Gauffin 018-543662.*

Från läktarplats

Han hade ännu inte börjat i småskolan, när fadern på sina söndagspromenader då och då tog honom med upp till Stockholmsvägen, som utgick från Carolina Rediviva. Varför just dit då?

Jo, här brukade tävlingscyklisterna susa förbi mot målet inne på AUS' kaserngård. Det måste väl ha varit Skandisloppet - med individuell start - som just denna söndag pågick. Eller var det kanske Hermesloppet?

Mycket folk var i rörelse i det vackra juniväddret. Damerna bar långa sommarkappor och de många herrarna var nästan undantagslöst iklädda svart cheviotkostym och matchande svart, rundkullig hatt, s.k. plommonstop. Själv bar pojken knäbyxor och skjortblus med flerfärgad sidenrosett - den senare under protest. Söndagsfin måste man vara, ansåg mor! Den sömmersketillverkade överrocken - detta förhatliga plagg - gick det inte heller att undvara, det hade samma moder bestämt.

Allt det där glömde pojken snart när han märkte att han fick vara med om något nytt och spännande. Det var hans livs första idrottsupplevelse, farbröder som kappåkte på cykel! Först passerade C-klassarna, de allra flesta i ynglingaåren. Dom var väl så där en fyrtyo åkare som säkert kom från 20-talet föreningar.

Det allra roligaste tyckte pojken var att se dom gamla farbröderna som måste stå och trampa när dom skulle upp för den sista backen. Dom hade egentligen startat en stund före C-klassarna men hade inte lyckats hålla undan för dom betydligt yngre och fräschare åkarna. Dom tillhörde "ålborgsklassen" tyckte pojken att dom vuxna sa. Farbröderna fick roligt och började skratta, och pojken tog till lipen. "Ålborgarna" var inte så många, och ett par av dom var så gamla att dom hade skägg på överläppen. Det var ovanligt med skägg vid den här tiden.

Nästa gång att passera var B-klassarna. Som seniorer hade dom ett betydligt längre sträcka att avverka än vad C-klassarna och därmed också de i oldboysklassen hade. En del av dessa B-klassare var nog väl så starka åkare att de redan nu kunnat platsa i A-klassen.

Det började dra ihop sig, spänningen steg, och publiktillväxten tog fart. Snart var vägrenar och dikeskanter välpackade av ivrigt, väntande människor. Nu gällde det att bevaka sina platser!

Farbröderna stod i klungor och diskuterade om vilka av A-klassarna som skulle ha chanser att slå "dansen". Utrustade med fickur, program och blyertspenna gick dom igenom möjligheterna. Pojken lyssnade ivrigt och sökte förstå vad det rörde sig om.

A-klassen inrymde flera duktiga tävlingscyklisterna. Mest kända var väl Ragge, "Orsa" och "dansen", om pojken hade fattat farbröderna rätt. Man pratade också om "Enskede", "Storvikarn" och Gösta och några andra. Vem som slutade som segrare visste pojken inte då, men han trodde att det var "dansen".

Stod man i närheten av Övre Slottsgatan kunde man märka på den talrika publikens reaktioner om något spännande var på gång. Plötsligt bröt orkanen av hejarop, applåder och visslingar ut. Det måste vara "Orsa" som var på ingång! Visst var det "Orsa", Erik Bohlin, den populära masen, som drog ner de starka ovationerna, som nog följde honom ända in till målet, om det nu var förlagt på Thors idrottsplats eller på "AUS' kaserngård.

Den närmaste framtiden förekom en hel del samtal mellan far och son om den gångna söndagens cykeltävling. Sonen fick veta att Ragnar "Ragge" Malm tills nu var landets mest framgångsrike cyklist, att dansken Henry Hansen var världens bästa tävlingsåkare och att Gösta hette Carlsson i efternamn och var en mycket lovande "påläggskalv".

Många frågor blev besvarade och ett ungdomligt idrottsintresse hade väckts!

Arne P.

Det första sexdagarsloppet 1924.

Sexdagarsloppen saknar motstycke när det gäller etapplopp på cykel inte bara i vårt land utan även i övriga Norden. Visserligen har vi numera Postgirot som startade 1982, men det väcker inte på långt när samma publika eller mediala uppmärksamhet som de 31 årgångarna av sexdagarsloppen 1924-75. (Åren 1931 och 1932, 1934-39 samt 1943-45 var tävlingen inställd.)

Jag skall här redogöra för den första årgången, som utan tvekan innebar början till en ny epok i svensk cykelsport. Något samtida källmaterial om upprinnelsen till loppet har inte stått att finna, utan vi får lita till de uppgifter som David Jonason (signaturen "Mr Jones"), Dagens Nyheters sportchef sedan 1920, uppgav i ett kapitel i boken om tidningens historia. (se Dagens Nyheters historia, del 3 s 574.)

Enligt Jonason var det Axel Andersson, Hammarbys legendariske ledare på 20-talet, som någon gång i slutet av år 1923 erbjöd Dagens Nyheter att ta över Mälaren runt från HIF. Detta avlogs dock och i stället framkastade Jonason tanken på ett cykellopp som "Sverige runt", liknande Frankrike runt, eller ett sexdagarslopp. Idén vann snabbt gehör hos journalistkollegan Lennar Herlin, (signaturen "Tim") och tillsammans började de under våren 1924 att "rita banor", något som skulle komma att bli Herlins specialitet.

Sedan David Jonason lyckats övertala den ekonomiskt sinnade Sten Delgren, tidningens direktör och tillika chefredaktör, att säga ja till tidningens medverkan, återstod att erhålla Velocipedförbundets godkännande. Enligt ett protokoll hos förbundets verkställande utskott från den 14 april 1924 förelåg en skrivelse från Dagens Nyheter med förslag om att tillsammans med förbundet arrangera ett sexdagarslopp. Tidningen skulle stå för alla utgifter för tävlingen, medan SVF:s ordförande var avsedd att stå som överledare och Hammarby som tävlingsarrangör för Stockholm.

I den diskussion som följde bland utskottets sex ledamöter uttryckte bl.a. dr E. Lewin, känd läkare och hälsokontrollant vid stora cykeltävlingar, farhågor att tävlingen var alldeles för lång för amatörer. Man enades dock om att bifalla DN:s förslag under förutsättning att SVF:s ordförande Ruben Ljungström vid sin sida skulle ha fyra ledamöter ur styrelsen. Med tanke på den fortsatta utvecklingen är det värt att notera att först den 12 juni godkände Velocipedförbundets styrelse överenskommelsen mellan VU och Dagens Nyheter.

I ett brev till Dagens Nyheters redaktion, daterat den 16 april, tackade VU-ledamöterna genom Ljungström för tidningens generösa erbjudande men ställde som villkor för sin medverkan, att SVF:s fem ledamöter med Ljungström i spetsen skulle utgöra högsta tävlingsledningen och att Hammarby stod som arrangör för Stockholm. DN skulle svara för ekonomin, medan förbundet var ansvarigt för alla tekniska arrangemang och tävlingsbestämmelser.

Redan samma dag, alltså den 16 april, stod i Dagens Nyheter (under en kartsnitt över det planerade loppets sträckning) i inledningen till en trespaltig artikel att tidningen inlämnat en anhållan till Velocipedförbundet att arrangera en sexdagarsstävling över 160 mil. Vidare skulle förbundet "i dag behandla ämnet", men tidningen hade "under hand" erfärut att "förbundsstyrelsen med glädje kommer att hälsa detta initiativ". I artikeln följde sedan en presentation av de planerade dagsetapperna med alla kontroll- och etappstationer utsatta. Värt att notera är det faktum att tävlingen redan på detta stadium betecknades som Dagens Nyheters sexdagarslopp.

Vilka motiv låg då bakom vad som beskrevs som "en av de mest omfattande arrangörsuppgifterna inom svensk idrott"? Enligt DN var de sportsliga aspekterna dominerande. En lång etapptävling svarade mot ett behov för svensk cykelsport för att dess utövare skulle kunna hävda sig mot cyklister i andra "cykelländer" där man i motsats till i vårt land tävlade på distanser mellan 30 och 50 mil. Hermesloppets 60 mil var ett undan tag som visade att de

svenska elitcyklisterna utmärkt klarade ett så krävande lopp trots alla farhågor om motsatsen. Ett annat viktigt skäl ansåg artikelförfattaren vara att sexdagarsloppet skulle gå med gemensam start, vilket var en nödvändig träning för att svenska cyklister skulle kunna hävda sig vid internationella tävlingar, där denna tävlingsform blivit allt vanligare.

Det kan också ha varit mera krasst kommersiella motiv som låg bakom DN:s engagemang i cykelsporten. Tidningen stod vid der här tiden inte som garant för något stort idrottsligt arrangemang som dess konkurrenter i Stockholm. Svenska Dagbladet hade t.ex. sedan 1913 sin Stadslöpning och Stockholms Tidningen sitt Riksskytte. Lennart Herlin antyder också konkurrensmotivet i sin cykelbok 10 år senare, när han skriver att det behövdes ett cykellopp "men något verkligt stort, något som folk skulle tala om, något i stil med strömsimningen eller stadslöpningen allra minst - ett sexdagarslopp". (Cykling och cykelsport 1934, s 76.)

En organisationskommitté på tolv ledamöter tillsattes i mitten av maj med David Jonason som ordförande och där, förutom Herlin, fem personer vardera från Velocipedförbundet och Hammarby IF ingick. Vidare tillsattes ett arbetsutskott på fem personer med Axel Andersson som sekreterare. (Prot. vid Org.komm:s sammanträde 16/5 1924.) Som det senare visade sig blev det arbetsutskottet som fick dra det tyngsta lasset. Tyvärr finns inga protokoll bevarade från dess sammankomster, men enligt en senare uppgift hölls ett 40-tal under sommarmånaderna 1924. (se DN 1/9 1924.)

Hur mottogs då nyheten om ett veckolångt etapplopp på cykel i övrig press? Den enda kommentar från sportjournalistiskt håll som jag kunnat konstatera kom från Frans Pettersson (signaturen "Tuxi") i Idrottsbladet. Han ifrågasatte det sportsliga värdet av ett sexdagarslopp, som enligt honom var oförenligt med cyklisternas amatörstatus och som krävde en professionell träning. Det mest konsekventa var att inrätta "en yrkes- och fabriksbetonad klass". Han tolkade också uppgifterna om att de tävlandes cyklar skulle plomberas såväl före starten som under etappuppehållen som ett tecken på professionalism. En sådan åtgärd var bara till för att visa "fabrikanternas duglighet". (IB 16/4.)

Den häftigaste reaktionen kom dock från läkarhåll. Med argument liknande de som framförts från representanter för hälso- och sjukvård vid sekelskiftet fördömdes nu denna nya tävlingsform av tre stockholmsläkare. (se Bode Janzon: Manschetttyrken, idrott och hälsa. Göteborg 1978.) Under rubriken "Det hejdlösa sportraseriet måste hejdas" i Svenska Morgonbladet den 30 april uttalade professor F. Haglund, dr Ada Nilsson och dr A. Nordgren sitt fördömande över alla former av långdistanstävlingar. Nordgren ville för sin del förbjuda det planerade etapploppet som han ansåg vara "det mest markanta utslaget hittills av det ohejdade sportraseriet".

De tre läkarna efterlyste också obligatorisk läkarkontroll vid särskilt ansträngande tävlingar, ett krav som tyder på okunskap om förhållandena inom idrottsrörelsen. Redan på 1890 talet var läkarkontroll obligatorisk inför långdistanstävlingarna på cykel. Ett bra exempel är det protokoll som finns bevarat från Jönköpingsloppet 1896, där leg.läk.Thure Stenbeck var den som undersökte cyklisterna både före och efter loppet.

I Dagens Nyheters replik till läkarnas kritik framhölls också att läkarundersökningar, enligt Riksidrottsförbundets stadgar, sedan många år var obligatoriska när det gällde tävlingar längre än 10.000 meter. Beträffande det planerade sexdagarsloppet hänvisade DN dels till de positiva erfarenheterna från långlopp som Mälaren runt och Hermesloppet, dels till att en vilodag efter den 4:e etappen var en garanti för att cyklisterna skulle återhämta sig. (DN 1/5).

I samma artikel återgavs också ett uttalande från dr K.A. Fries, som sedan tjugo år tillbaka studerat "kroppsrörelser och idrott" som han uttryckte det. Han sade sig ej förstå sina läkarkollegers negativa uttalanden och hänvisade till att han själv företagit undersökningar vid ett femtiotal tävlingar i både maraton och cykel. Han hade därvid funnit att de som tävlade på

långa distanser hade avsevärt bättre kondition än de som tävlade på kortare sträckor. Och han hyste därför inga allvarliga farhågor inför det planerade sexdagarsloppet, som ju skulle ske under betryggande läkarkontroll och där bara ytterst vältränade cyklister tilläts ställa upp.

Tidningen hade också vänt sig till ett tiotal f.d. och aktiva stjärncyklister. Av de senare avsåg Ragnar Malm, Henrik Morén, Gunnar Sköld och Olle Svensson att delta i sexdagars och samtliga var odelat positiva till tävlingen. Det var just vad som behövdes för att kunna hävda sig i internationell konkurrens. Malm tyckte för sin del att ingen hade tagit skada av ett Hermeslopp på två dagar som han ansåg var mer ansträngande än en veckolång tävling med tillfälle att vila ordentligt mellan etapperna.

Ett av många exempel på det omfattande förberedelsearbetet från DN:s sida är de kontakter som Jonason tog med tidningens Pariskorrespondent, vilken kunde skaffa honom uppgifter om Frankrike runt och dess organisationsapparat. Dessutom passade Jonason på att, under sin bevakning av Parisolympiaden, inhämta ytterligare information hos de som organiserade det franska etapploppet.

Veckorna före starten den 1 september ägnades stort utrymme åt förhandsinformation om sexdagarsloppet i Dagens Nyheter. I de omfattande förberedelserna ingick, som alltid inför landsvägstävlingarna på cykel, att ansöka om tillstånd hos länsstyrelserna. Den 14 augusti kunde DN meddela att alla tillstånd var klara och att man även fått klartecken från landsortsklubbarna att alla kontrollstationer var besatta med funktionärer.

Dagarna före loppet återkom tidningen med passertider och spekulationer om vilket tidsschema cyklisterna kunde tänkas hålla. Den sammanlagda tiden tippades bli 60 timmar och 45 minuter vilket skulle innebära en medelhastighet på 27 km/tim. Den gamle veteranen Henrik Morén ansåg för sin del att ingen skulle kunna klara loppet under 68 timmar. Detta grundade han på erfarenheterna från den tur runt hela sexdagarsbanan som han avverkat första veckan i augusti. Som om detta inte var nog ställde han upp i Mälaren runt-loppet den 16 augusti, där han noterade den bästa tid han nått sedan han började tävla på sträckan 1901. Redan dagen därpå inledde han en tvåveckors träningsperiod genom att dagligen cykla de 15 milen Stockholm och Uppsala tur och retur! (DN 17, 23, 24/8.)

Som vanligt i cykeltävlingssammanhang publicerades namnen på alla prisgivarna till tävlingen. Till denna gratisreklam fogades denna gång uppgiften att priserna bestod av idel nyttosaker och att prissumman uppgick till 2.500 kr. (DN 26, 28/8.)

Under rubriken "Berömda cyklister starta i september i sexdagarsloppet" gavs en utförlig presentation av de deltagande ryttarna och deras meriter. Ett tråkigt återbud hade kommit från Ragnar Malm, som ådragit sig en magsjukdom. IF Thors färger skulle nu främst försvaras av Sigge Lundberg och Eskil Karlsson. Annars var UCK-cyklisterna huvudfavoriter, Gunnar Sköld som vunnit årets Mälaren runtlopp på ny rekordtid och Erik "Orsa" Bohlin, nybliven mästare på 10 mil landsväg. Även Olle Svensson, Hammarby IF hörde till segeraspiranterna. (DN 27/8.) Bland de mindre meriterade icke firmaanställda åkarna återfinns "vår gamle bekanting" Gunnar Löfdahl från Borlänge, som jag berättat om i ett tidigare nummer av Idrottsminnen.

Den 28 augusti kunde DN meddela att alla detaljer var klara med tidskontrollanter och inkvartering på hotell i de fem etappstäderna. Vidare lämnades uppgifter om de bilar som skulle medfölja cyklisterna, nämligen en särskild funktionärsbil med tävlingens överledare, Dagens Nyheter's bil för transport av cyklisternas kläder m.m., DN:s reportagebil, Idrottsbladets reportagebil samt tre firmabilar från vardera Nymans, Lindblads, och Josef Erikssons. Dessutom skulle två motorcyklar medfölja, en från Nymans och en från Lindblads med mekaniker och rapportkarlar. I den långa karavanen märktes bl.a. Harry Stenqvist, och "Robban" Carlsson som hade till uppgift att ge Hermes- resp. Framåkarna service.

Som en viktig nyhet uppgavs att alla deltagande cyklister erhållit en korttidsförsäkring hos försäkringsbyrån Claes Lindquist genom Dagens Nyheters försorg. Uppgifterna om inkvarteringen på hotellen vid etappmålen liksom platserna för tidskontrollerna upprepades den 30 augusti. Information gavs också om defileringen dagen före starten på Hammarbys idrottsplats, där de 19 cyklisterna skulle avverka ett varv vardera.

Dagen därpå upptogs en hel spalt på DN:s idrottssida av goda råd riktade till sexdagarscyklisterna. Beträffande utrustningen betonades bl.a vikten av en särskilt mjuk sadel, dubbla handbromsar, en matväska på styret och två aluminiumflaskor med "välling, blåbärsoppa, kaffe eller dylikt". Som lämplig färdkost rekommenderades också aprikoser och fikon. En annan viktig upplysning var förvärvet av en banchef för tävlingen, nämligen ingenjör Gustaf Stamm, en "erfaren landsvägsbilist och tävlingsåkare", vars uppgift skulle bli att hålla vägen fri för de tävlande och företa rekognoseringar på de olika etappvägarna.

Dagen före starten återgavs återigen intervjuer med huvudfavoriterna vilka alla uttalade sin "fullaste sympati" för det stundande loppet. Olle Svensson efterlyste för sin del flera etapplopp i stället för de många "skräplopp" på 10 till 15 mil som nu förekom. Även en f.d. aktiv, A.W. Persson, hade tillfrågats och var övertygad om att ett två dagars etapplopp som Göteborgsloppet på 100 mil, vilket han vunnit 1915, var långt värre än ett sexdagarslopp.

Den 1 september hade Dagens Nyheter på första sidan tecknade profiler på alla 19 deltagarna i en rad längst upp och en rad längst ned på sidan. Under rubriken "D.N.-cyklisterna i väg på första etappen till Falun" stod att läsa: "Den största cykeltävling som förekommit i Skandinavien och väl i norra Europa". På idrottssidan framhölls att det lovade att bli "en väldig tävling" och att "det var det allmänna samtalsämnet i idrottskretsar". Alla deltagarna hade genomgått läkarundersökning och befunnits "friska som nötkärnor".

Av en tabell framgår att sju av cyklisterna var över 30 år (Morén var självfallet äldst med sina 47 år), medan de övriga var mellan tjugo och trettio år. Följande 19 cyklister startade i det första sexdagarsloppet: A-klassarna G. Sköld, C. Frimodig, E. Bohlin, S. Lundberg, E. Karlsson, K. Lundberger, O. Svensson, O. Strömbeck, K. Eriksson, F. Funke, E. Kumlin, H. Eriksson, K.W. Pettersson, och B-klassarna O. Söder, H. Morén, B. Andersson, G. Löfdahl. samt O. Karlsson.

Det var inte heller i fortsättningen någon tvekan om att det var Dagens Nyheter och inte Velocipedförbundet som var tävlingens huvudarrangör och ingen av tidningens läsare kunde undgå information om sexdagarsloppet, eftersom en sammanfattning av varje etapp stod att läsa under stora rubriker på tidningens förstasida.

Uppgifter om den första etappen upptog c:a en fjärdedel av tidningens förstasida. I en rubrik med centimeterhöga bokstäver över tre spalter stod "Sexdagarscyklisterna i 30 kilometersfart Stockholm-Gävle-Falun". En underrubrik som löd "Första etappen i Dagens Nyheters jättetävling" hade en mer normal stilstorlek. Under denna visades tecknade figurer av några cyklister men även ett par åskådare vid en gårdsgård.

Den första etappen började illa för en av deltagarna, nämligen Erik Kumlin, som strax efter starten från Östermalms idrottsplats råkade slira omkull med ett benbrott som följd. De övriga rapporterades ha satt hög fart från början, men trots att flera punkteringar drabbade favoriterna lyckades dessa åka ikapp konkurrenterna. I Uppsala, där Nymans verkstäder hade gett alla sina anställda ledigt för att heja på sina favoriter, kantades gatorna av stora mängder åskådare.

Den första kontrollen, som var Gävle, åkte alla utom ett par cyklister förbi. Orsaken var den att de flesta fick mat och dryck langade från firmabilarna, något som tävlingsledningen förbjöd redan dagen efter. De mest dragvilliga på vägarna upp mot Falun var Olle Svensson

och Eskil Karlsson. Spurten och därmed etapppriset, som skänkts av Sidenhuset i Stockholm, vanns till falubornas glädje av Erik "Orsa" Bohlin med en använd tid av drygt 10 timmar.

Ett ännu större uppslag fanns på DN:s förstasida den 3 september som visade en bild över fem spalter på de städer som skulle passeras. Denna andra etapp blev mer dramatisk än väntat. Till en början hölls en fart som Jonason i sitt referat beskrev som "en lagom promenadtakt för en stor och stark bil" och efter vägen ropade de många intresserade åskådarna "Heja Dagens Nyheter"!

Ett missöde drabbade ett tiotal av de cyklister som bildat tätklunga efter Hedemora. Norr om Sala råkade nämligen täten köra fel, så att Henrik Morén och ett par till som legat tjugo minuter efter, men som åkte den rätta vägen, plötsligt befann sig i ledning på vägen mot Köping. De blev dock upphunna före etappmålet i Örebro, där en tätklunga på sex cyklister, däribland Sköld och "Orsa" erhöll samma tid. De övriga anlände inom en halvtimme, utom Löfdahl som halkat efter hela 2 timmar. Ännu ett avbräck drabbade Thorcyklisterna, när Sigge Lundberg tvingades utgå i Västerås på grund av fotskada.

Den 23 mil långa etappen mellan Örebro och Åmål gick enligt Jonason genom "täta led av åskådare" och "varenda stuga var avfolkad". I både Karlskoga och Karlstad hade man gått man ur huse för att heja fram Fritz Funke, Värmlands stora stjärna. I Åmål hade "en perfekt" kontroll anordnats med ett "överdådigt smörgåsbord", som chefen för Ebeverken, disponent R. Carlsson, ställt till cyklisternas förfogande.

En olycka som kunde fått allvarigare följder inträffade någon mil från etappmålet, när Karl Lundberger och Eskil Karlsson kolliderade i en utförsbacke. Karlsson föll så illa att han fördes till Åmåls lasaret, men han kunde efter ett par dagar lämna sjukhuset. Enligt Gunnar Sköld hade Karlsson varit den dittills mest dragvillige och hade avgjort varit en av segeraspiranterna. Även Bohlin hade oturen att köra omkull, dock utan större men. Etappsegrare blev denna gång Olle Svensson, 20 sekunder före Funke men 5 minuter före Sköld. Bohlin kom 9 minuter senare på grund av sitt missöde. Eftersom även den kvarvarande Thorcyklisten, K.F. Aronsson, måst bryta på grund av maskinfel, hade föreningen ingen cyklist med i fortsättningen (DN 4/9)

Den fjärde etappen på 34 mil mellan Åmål och Halmstad var den längsta och även den med de sämsta vägvagnsnitten. Det hindrade dock inte cyklisterna, som nu var decimerade till 14 åkare att enligt DN:s referat hålla "ett omänskligt tempo och inte ens en motorcykel" skulle ha klarat av vägen mellan Åmål och Varberg lika bra som cyklisterna gjorde uppför de grusbemängda backarna.

Överallt stod intresserade och beundrande åskådare och både i Göteborg och Falkenberg hade tusentals mött upp. I Göteborg liksom f.ö.i alla etappstationer bjöd Banankompaniet på bananer. Till Halmstad anlände trion Sköld, Bohlin och Svensson efter tolv och en halv timmes åkning, vilket innebar 30 minuter före idealtiden. Funke hade här förlorat 20 minuter, medan Holmfrid "Storvik" Eriksson och Carl Frimodig anlände ytterligare 5 minuter senare. De övriga var här mellan en och tre timmar efter täten.

Morén hade på denna etapp drabbats av magbesvär och enligt DN-referenten hade han måst stanna två gånger och därvid tagit sig ett bad någonstans mellan Göteborg och Halmstad, den ena gången med kläderna på! (DN 5/9)

Efter en dags välbehövlig vila följde den femte etappen från Halmstad till Linköping. Före starten hade Gunnar Sköld deklarerat att det var nu som loppet skulle avgöras. Den sammanlagda ledningen innehades av Olle Svensson, 6 minuter före de båda UCK-cyklisterna vilkas taktik var från början klar; en av dem skulle dra ifrån och den andre hålla ner farten för de övriga. I Ljungby lät följaktligen Bohlin sin klubbkamrat sticka iväg, och när ingen ville

hjälpa Svensson med farthållningen ökade snabbt Skölds försprång. Men den till synes givna etappsegern för Sköld gick om intet, eftersom han råkade slå in på fel väg vid Lagan och inte hann upp klungan förrän vid Värnamo.

De båda uppsalacyklisternas plan att åka ifrån Olle Svensson lyckades bättre vid jönköpingskontrollen, där Bohlin lyckades smita ifrån de övriga under matpausen. Redan en mil utanför Huskvarna hade han ett försprång på sex minuter och trots en punktering växte avståndet till klungan. Enligt DN-referenten i den efterföljande Fordbilen höll Bohlin en hastighet på 40 km/tim vid vissa vägvagnsnitt mot Mjölby. Till etappmålet i Linköping, där tusentals åskådare mött upp, var han 32 minuter före Svensson. Även Sköld gick loss från de övriga så att han fick sex minuter bättre tid än Olle Svensson. Idealtiden underskreds på denna etapp med en dryg timme, vilket gav DN anledning att ge prestationen betyget "omänskligt".

Tidningen gav här gratisreklam åt A. Abrahamssons sportaffär, som hade skänkt etapppriset och i vars skyltfönster cyklisternas tider var anslagna. Även Stora hotellet omnämndes för att det gett "en gratis måltid" till alla i sexdagarskaravanen. (DN 7/9)

Den sista sträckan mot Stockholm blev inte oväntat händelselös, då UCK:s tätduo bara gick in för att bevaka sina positioner. Färden in till Stockholm beskrevs i DN som "ett formligt triumftåg" och överallt uttalades "allmän beundran för dessa övermänskligt uthålliga idrottsmän". En lång rad bilar och cyklar följde cyklistererna in mot Stockholm och Stadion. Där avslutades strapatserna för sexdagarscyklisternas del med en konditionstävling på 10 varv, som vanns av Funke några sekunder före de övriga. Segraren Bolin gjorde flera ärevarv, men största bifallet i ett fullsatt Stadion fick veteranen Morén. (8/9)

Bohlins segrartid efter 170 miles åkning blev 60.59.45,7, alltså ungefär den som Herlin och Jonason hade tippat före loppet. Morén som vann B-klassen hade tre timmar sämre tid, en anmärkningsvärd prestation av 47-åringen.

I de många kommentarerna efter loppet kan här nämnas att viktminskningen hos åkarna var mellan 7 hg och 3 kg, medan samtliga hade ökat sin handstyrka. Alla befanns vara i utomordentlig kondition enligt dr Fries, bara tre led av skavanker i form av inflammationer. Det hade även varit ett kraftprov för de svenska "maskinerna" (vilka alla tävlade på) som hade "visat sin förträfflighet", tre hade råkat ut för gaffelbrott, medan det i övrigt stannat vid punkteringar. För första gången i en svensk cykeltävling hade samtliga använt frikransar och flera, bland dem Bohlin, hade gått ner på små växlar, vanligen till 74".

Det enda pressorgan, förutom den arrangerande tidningen, som följde hela tävlingen var Idrottsbladet. Denna gång hade tidningen enligt en uppgift den 8 augusti en egen reportagebil och inte den som Lindblads hade ställt till förfogande (till alla tävlingar!) inför cykelsäsongen (IB 14/5). I bilen medföljde flera av av tidningens reportrar, där signaturen "Coignet" d.v.s. Henry Eidmark stod för det mer sakliga inslaget, medan signaturen "Micke" och "Flux" skriv i en mer kåserande stil.

Idrottsbladet gav stort utrymme åt detta första sexdagarslopp, som den 1/9 ägnades en helsida, den 3/9 två hela sidor. Den 5/9 hade tidningen två bilder på första sidan och en helsida inuti numret och två sidor den 8 september. En jämförelse med DN-journalisternas reportage visar inte på några större skillnader utan i stort sett återgavs samma iakttagelser. Den kritik som förekom och som kunde tillbakavisas från tävlingsledningen, verkar mest ha berott på missunnsamhet mot den resursstarkare konkurrenten.

Hur uppmärksammades då detta första sexdagarslopp i övrig press? Varken i Stockholms Tidningen eller Svenska Dagbladet, som även de hade en daglig idrottssida, har jag kunnat finna någon förhandsinformation om tävlingen. Medan loppet pågick publicerade de båda

Segraren

I det stora 6-dagarsloppet

— den största och mest påfrestande cykeltävling som någonsin hållits i Skandinavien — åkte

Hermes

Tävlingssträckan utgjorde 1.685 km. och kortaste åktiden var 61 tim., 3 min., 44 1/10 sek.

Hermes-velocipeden har ånyo på ett glänsande sätt bevisat sin enastående styrka och stora popularitet, i det att följande placeringar gjordes å denna velociped:

Klass A: 1:a och 2:a pris

Klass B: 1:a pris

Av de 13 ryttare, som fullföljde tävlingen, körde 7 Hermes, och **ingen enda** av de i loppet deltagande Hermes-åkarna behövde utgå på grund av maskinskada.

De 5 första pristagarna använde POUCHOIS' världsberömda raceringar.

A.-B. NYMANS VERKSTÄDER, Uppsala.

Nordens största specialfabrik för velocipeder

tidningarna bara korta notiser och resultat av etapperna. Ett något större utrymme gavs efter tävlingen. Stockholms Tidningen betecknade den som en "vacker framgång" och även om meningarna var delade om värdet, var det värdefullt för arrangörerna, cyklisterna och "för de svenska maskinerna vilka alla med glans visat sig bestå de sex dagarnas hårda påfrestningarna". (ST T 8/9)

En genomgång av de lokala pressorganen i de städer, där etappmålen var belägna, visar att tävlingen inte fick något större utrymme. Av de kortfattade referaten i Falu Kuriren, Örebro Kuriren, Karlstads Tidning, Göteborgs Posten och tidningen Halland kan man dock bl.a. utläsa att det stora intresse för loppet som framhållits i DN inte var överdrivet.

Även i fransk idrottspress rapporterades om detta första sexdagarslopp. I Dagens Nyheter citerades den ansedda tidningen L'Auto, som förutspådde att det första etapplopp bara var "en ringa början" och uttalade sin tillfredsställelse över att det välkända Frankrike runt hade fått en efterföljare i Skandinavien. (DN 10/9)

Vad kostade då ett så stort idrottsevenemang? När det gäller utgifterna för Dagens Nyheter, har jag inte kunnat finna några siffror i DN:s arkiv. Däremot uppgav tidningen långt senare att de åtta sexdagarsloppen 1924-1933 hade kostat inte mindre än 120.000 kr. (DN 10/4 1940.) Med tanke på prisutvecklingen verkar det sannolikt att utgifterna de första åren varierade mellan 8 och 10.000 kr.

Det är likaledes svårt att uppskatta omkostnaderna för de tre inblandade cykelfirmorna. Varje firma ställde upp med följevagn och motorcykel, med mekaniker och massör. Dessutom fraktades i bilarna mängder av material som reservdäck, vällingflaskor, matslungor m.m. Ett par reservcyklar hörde också till utrustningen. En viss vägledning får man av uppgifterna i Herlins cykelbok från 1934, där han uppskattar firmornas utgifter åren 1930 och 1933 till mellan 3 och 5.000 kr., en siffra som verkar i underkant med tanke på att antalet firmaåkare var många fler än på 20-talet och kraven på service således var större. En gissning är att firmornas utgifter för de första sexdagarsloppen låg på c:a 2.000 kr.

Det finns tyvärr inga uppgifter om att denna nya tävlingsform medförde några eventuella vinster för vare sig Dagens Nyheter eller cykelfabrikerna. Men uppenbarligen ansågs reklamvärdet av ett veckolångt etapplopp vara så pass stort att det var värt alla omkostnader. Detta bekräftas i cykelbranschens eget organ Cykelhandlaren. Under rubriken "Cykeltävlingar i reklamens tjänst" hävdade signaturen "Timur" (red. Nils Håkansson) att det var Hermes- och sexdagarsloppen som bidragit till det stora publikintresset för cykeltävlingar. Han betecknade dessa som propagandatävlingar som "hela industrin mår bra av" trots att det var bara några få fabrikanter som stod för kostnaderna. Han ansåg också att sexdagarsloppet pekade hän mot professionalismen och fick honom att förorda en kontinental modell av "reklamåkare", bekostade av cykelfabrikerna. (Cykelhandlaren nr 11, 1924.)

Det kan till sist konstateras att sexdagarsloppet innebar inledningen till en form av "halvprofessionalism" inom svensk cykelsport med kontraktsanställda firmaåkare. Den ökade konkurrensen mellan cykelfabrikerna - från 1925 engagerade sig också Wiklunds i etapploppen - och därmed ökade krav på mer träningstid och större materiella resurser för cyklisterna betydde, att en tävlingscyklist med "vanlig" anställning och 48 timmars arbetsvecka knappast hade någon möjlighet att hävda sig i långdistansloppen. Det är betecknande att de tre främsta i 1924 års sexdagars var firmaanställda, medan Morén som vann B-klassen var egen företagare och kunde disponera sin tid för träning och tävling mer fritt än en lönearbetare.

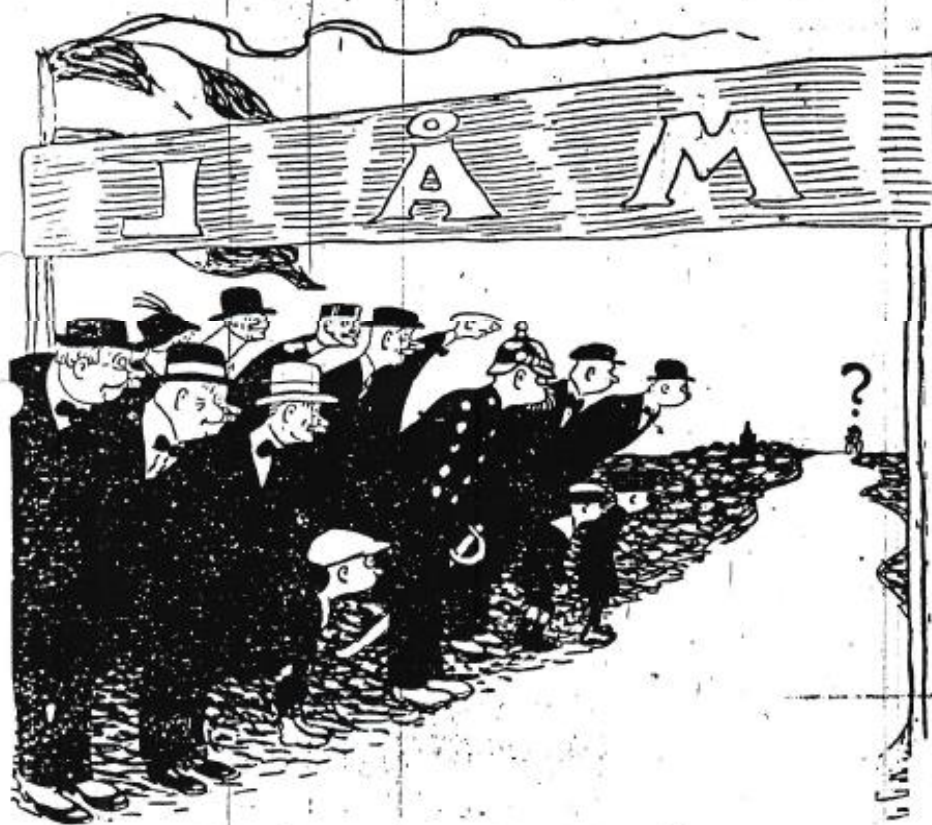
Konflikten mellan ett system som tillät en grupp tävlingsåkare, anställda hos de fyra stora cykelfabrikerna, att i stort sett ha till uppgift att träna och tävla och de dåtida rigorösa amatörbestämmelserna, som varken tillät ersättning för förlorad arbetsförtjänst i samband

med tävlingsrepresentation, eller att göra reklam för ett visst märke, kom att skärpas i slutet av 20-talet och bli ett ständigt återkommande diskussionsämne. Men det är än så länge en oskriven historia som jag gärna återkommer till.

Rolf Pålbrant

SLUTSPURT I DAG I DAGENS NYHETERS SEXDAGARSTÄVLING.

Sensationer på lördagens etapp Halmstad-Linköping. Slutmål i Stadion.

Cyklisternas slutmål i Stadion.

Programmet i Stadion i dag blir följande. Kl. 2 o. m. spela Hammarby och Norrköpingskamraterna seriematch och under denna väntas Dagens Nyheters sexdagarscyklister inkomma för att genomgå en konditionstävling 10 varv, då Stadionpubliken alltså får tillfälle att se dagens hjältar i aktion på nära håll. Själva tidsmålet är — på grund av Södertäljevägens avslängning — förlagt vid Segeltorp, varifrån cyklisterna på valfria vägar ta sig till Stadion.

Den som kommer först till Stadion behöver inte nödvändigt vara segrare i sexdagarsloppet — även om han vunnit sista etappen — då starten skett gemensamt varje dag, men Stadionpubliken kommer inte att behöva ta fel. Segersran får äka äresvov med laperkrans om axeln och förmodligen blir han tillbehård efter förtjänst. Man och de evrinn äro verkligen värda jubel.

Fotbollslagets uppställningar äro:

E. Petersson.
W. Landström. G. Högwall.
Carlberg. Astvand. K. Johansson.
Hanselmark. Flisberg.
G. Andersson. Ekellin. E. Johansson.
Enplahl. T. Petersson. Björk.
Ströberg. Funk.
Karl. H. Andersson I. Fredlund.
Norberg. H. Andersson II.
H. Westberg.
HAMMARBY.

Information från UIHF:s valberedning

Vid årsmötet onsdagen den 20 mars 2002 ska i tur och ordning väljas:

Årsmötesfunktionärer

Årsmötesordförande, -sekreterare och justerare/rösträknare.

Föreningsfunktionärer

Ordförande för ett år (nuvarande Inga Löwdin).

Inga Löwdin har meddelat att hon vill avgå och inte ställer upp för ev. omval.

Tre ordinarie ledamöter för två år (nuvarande Elsie Ekedahl, Jan Andersson (sekreterare) och Nils Wahlberg (vice ordförande)

Nils Wahlberg har meddelat att han av hälsoskäl inte kan ställa upp för ev. omval.

Övriga ordinarie styrelseledamöter; H-M Gauffin (klubbmästare/arkivarie), Hilding Gullström (kassör) och Rolf Pålbrant har alla ett år kvar av sin mandattid.

Revisor för ett år (nuvarande Lars-Erik Larsson)

Revisorsersättare för ett år (nuvarande Sune Johansson).

Valberedningen uppmanar UIHF:s medlemmar att föreslå såväl årsmötesfunktionärer som kandidater till ny styrelse.

OBS!

Valberedningens förslag till årsmötet ska innehålla:

Förslag till årsmötesfunktionärer

Årsmötesordförande, -sekreterare och justerare/rösträknare.

Förslag till föreningsfunktionärer

Ordförande; (väljs "personligen" till posten),

tre ordinarie styrelseledamöter; (väljs inte till särskild post utan som ledamöter) samt en revisor och en revisorsersättare.

Den nyvalda styrelsen utser inom sig vice ordförande, sekreterare och kassör.

Varje medlem kan dock, genom att föreslå valberedningen namn på personer lämpade till de olika styrelseposterna, medverka till att dessa besätts på bästa sätt.

Var inte rädd att föreslå förändringar i styrelsens sammansättning!

Skicka därför förslag eller ring och diskutera med någon av oss i valberedningen!

Kerstin Nygren, sammankallande
Hjalmar Brantingsgatan 12A
753 27 Uppsala
Uppsala
018-140863

Ragnar Andersson
Södra Långåsvägen 19E
740 30 Björklinge
018-370343

Bernt Karlsson
Spetsvägen 4
757 57
0018-425653

Det är mycket lätt att medverka i medlemsbladet **”Uppländska Idrottsminnen”!**

Artiklar kan skrivas ut på papper med laser- eller bläckstråleskrivare. Också hand- eller skrivmaskinskrivna bidrag är lika välkomna men måste lämnas i god tid så att jag – eller någon annan – kan hinna renskriva det. Är du osäker – hör av dig!

Kom ihåg – handskrivna manus är lika välkomna som ”tryckfärdiga”.

Manus på PC-disketter mottas fortfarande mycket gärna.

Kan Du skicka artiklar med e-post så är jag extra tacksam!

Utan bidrag – inget medlemsblad! **Tack till alla som bidrar!**

Jan Andersson	tel 018-358167
Wallhof	070-5419703
740 22 Bålinge	e-post wallhofs@wineasy.se

Innehåll i detta medlemsblad

1. Hänt sen sist (Inga Löwdin)
4. Personligt referat av Hermesloppet på cykel 1922 (Doris Sjögren, född Malm)
5. Köp-, sälj, bytes- och lånemarknad
6. Från läktarplats; ”Min första idrottsupplevelse” (Arne P)
7. Det första sexdagarsloppet 1924 (Rolf Pålbrant)
16. Information från UIHF:s valberedning
17. Innehållsförteckning
18. Inbjudan till idrottscafé med Amanda Creutzer efter UIHF:s årsmöte på Folkrorelsearkivet onsdagen den 20 mars 2002

&

SISU Uppland
Idrottsutbildarna

**UIHF, SISU och Folkrörelsearkivet
inbjuder till träff med**

Amanda Creutzer från RF och Riksidrottsmuseet
som bland annat kommer att tala om de olika
idrottshistoriska projekten
inom Riksidrottsförbundets 100-årsjubileum

Plats Folkrörelsearkivet, S:t Olofsgatan 15, Uppsala
(vid Stadsbiblioteket)

Tid Onsdagen den 20 mars 2002 kl. 20.00

Lämpligt att parkera på Österplan

Alla intresserade är hjärtligt välkomna!

Kl. 19 äger UIHF:s årsmöte rum efter samling och kaffe med dopp kl. 18.30.
Intresserade är välkomna att närvara – och även att bli medlemmar i UIHF!

Info: Inga Löwdin 018 537874.

*Presentation av UIHF och föreningens medlemsblad "Uppländska Idrottsminnen".
Försäljning av Svenska Idrottshistoriska Föreningens årsböcker för tidigare år.
Den senaste årsboken ingår i medlemsavgiften i UIHF;
år 2002 för enskild person 120:-, familj 145:- och förening/organisation 170:-
UIHF:s postgiro: 81 82 34 - 7*